

PROLOOG

„See läheb nagu lepre reega.“ Miguel Rodriguez, sõpradele Roddy ja üksikuile valituile ka Õnneseen Roddy, kuna tema ettevõtmised kulgesid alati iseäranis sujuvalt, valas oma kahe kuriteokaaslase klaasid laual ta küünarnuki kõrval seisvast Rioja pudelist täis. Mõistagi polnud see üks ta firma pakutavatest parimatest veinidest, kuna ta teadis väga hästi, et Morris ja Crowson polnud erilised veinigurmaanid. Siiski oli tegemist piisavalt kvaliteetse märjukesega, et seda enne esimese lonksu võtmist hindavalt nuhutada. „*Salud!*“ hüüatas mees klaasi tõstes ja teised vastasid: „Terviseks!“

Valikuvõimaluse korral oleksid nad oma järjekordse ettevõtmise terviseks rüübanud hoopis paar pinti laagriõlut, kuid Roddy ekspertteadmised kõigi veini puudutavate küsimuste vallas ja tema kontaktid jõukate veiniarmastajate seas olid olnud võtmeks õige mitme erakordselt eduka tööotsa leidmisel, ja mida siis ikka pirtsutada? Nad jõid veini täpselt nii, nagu Roddy oli neid õpetanud, seda keelepäralt mekutades ja märjukese ümarat vaevumärgatavat puuviljasust nautides – või siis selle nautimist teeseldes.

„Äkki räägid meile üksikasjadest, boss,“ ütles Crowson.

Morris, kelle peamiseks ülesandeks oli valvepostil passimine, röövsaaigi tassimisel abistamine ja pagemisauto juhtimine, vidutas läikima löödud lauale asetatud paberilehte vaadates silmi. „Ma näen, et sul on selle koha plaan olemas,“ tähendas ta. „Kuidas sul see kätte saada õnnestus?“

„Rodrigueze järjekordne vedamine,“ sõnas Roddy. „Omanik laseb majas ümberehitust teha ja see vedeles ta kirjutuslaual, kui me ta kabinetis tema tellimust arutasime. Talle tuldi ütlemata, et töödejuhataja tahab temaga rääkida, niisiis läks ta korraks välja ja käskis sekretäril mulle veel ühe joogi valada. Siis helistas ta ise oma sekretärile ja nõudis mingit vajalikku dokumenti, nii et Fiona tegi ka minekut ja jättis mu viieks minutiks omapead. Sellest piisas, et plaan koopiamasinast läbi lasta ja kabinetis väheke ringi vaadata.“ Mees vaatas klaasi sisu vastu valgust, imetledes veini rikkalikku värvitooti ja juhtunud meenutades naeratades.

Tema tutvuskonnas polnud sisuliselt ainumastki naist, keda see naeratus poleks jalust nõrgaks võtnud. Pisut salapärane, otsekui oleks selle taga mõni saladus, mida mees polnud valmis enne õige hetke saabumist jagama, ja mis kandis vihjet kuumadele ja kirglikele öödele Vahemere-äärse sametise taeva all, taustal tukslemas kitarrimeloodiad. Koos Roddy avatud ja otsekohe suhtlemisviisi, loomuomase viisakuse ja laitmatu taustaga oli see ka äri seisukohast väärtuslik omadus. Nii klientidele kui ka tarnijatele meeldis, et Miguel Rodriguez, äärmiselt maineka omanimelise veinimüügifirma omanik, oli inimene, kellega äriasjade ajamine lausa naudingut pakkus.

Crowsoni ja Morrise puhul, kelle jaoks ööd Vahemere ääres seostusid pigem õllejoomisvõistluste kui romantiliste unistustega, Rodrigueze sarm ei toiminud. Isekeskis viitasid nad talle kui „sellele Hispaania kehkadiveile“, kelle oskusi ja organiseerimisvõimet nad küll imetlesid, kuid kes oli – ehkki mees oli Inglismaal sündinud, üles kasvanud ja hariduse saanud – siiski välismaalane ja keda ei saanud seega täielikult usaldada. Nad hoidsid tal silma peal, jälgisid iga ta liigutust ja kuulasid juhtnööre oodates teraselt iga sõna.

Roddy jõi klaasi tühjaks ning asetas selle oma saledate ja tundlike sõrmedega, mille nobedusest ja osavusest väga erinevates valdkondades kolmikul enam kui korra kõvasti tulu oli tõusnud,

Hispaania hõbeklaasialusele. „No nii, poisid, aeg asja kallale asuda. Lugu järgmine. Omanik põrutab homme Gleneaglesisse golfipuhkusele ja maja jääb tühjaks, kui välja arvata abielupaar, keegi härra ja proua Framptonid, kelle ta selle pidamiseks palkab. Väljaspool maja on anduritega varustatud prožektoritega turvasüsteem, aga ma leidsin koha, kust pääseme ilma seda tööle panemata maja juurde. Ja kujutate pilti, see koht asub täpselt kabinetiakna all, mille juures asuvad nii sisemise kui ka välimise turvasüsteemi juhtpaneelid. Sealtkaudu sisse pääsemegi.“

„Kas turvasüsteem majja sisenemisel tööle ei hakka?“ küsis Morris.

„Sellel on kolmekümne sekundi pikkune viitaeg, mis lubab igäühel, kes koodi teab, süsteemi välja lülitada.“

„Noh, sellega sul ilmselt probleeme ei tule, boss.“

Crowsoni enesekindlus oli põhjendatud. Roddy geniaalsus ka kõige peenemate turvasüsteemide ülekaaldamisel oli mitu ta ohvrit ahastusse ajanud, kui nood taipasid, et suured abivahenditesse investeeritud summad olid täiesti tühja jooksnud.

„Tegelikult võinuks see parajaks pähkliks osutuda,“ tunnistas Roddy. „Ma pole sellise süsteemiga varem kokku puutunud – aga mul vedas taas. Kahe peasissepääsu, esimese ja tagumise juures on juhtpaneel. Framptonid olid just linnas poodides, kui me maja juurde jõudsime, ja mõistagi olid nad enne väljaminekut süsteemi tööle pannud. Aga Fiona oli meiega kaasas ja tema tegi ukse lahti ja võttis signalisatsiooni maha koodiga, mida ma tema selja taga seistes nägin. Kellelegi neist vist ei tulnud korrakski pähe, et ma võiksin selle meelde jätta.“

„Geniaalne!“ sõnas Morris viimast veinipära kurku kummutades. „Niisiis, kui sa majas sees oled, jääb ülejäänu meie teha, eks ole?“

„Just. Ma juba näitasin teile, kuhu auto parkida. Ja see on ruum, kuhu te minema peate.“ Roddy näitas nende sihtmärki plaanil ja küünitaski käe teise paberilehe järele. „Siin on nimekiri asjadest,

mida ma soovin, ja nende täpsest asukohast ruumis. Midagi rasket nende seas pole, olge lihtsalt kergesti purunevate esemetega ettevaatlikud ja paigutage maal selle kaitsmiseks eraldi kotti – see on küll pisike, kuid väärt tervet varandust. Te peaksite kolme minutiga sees käidud saama. Ah jaa, ja ärge unustage, et kehtivad tavalised reeglid. Keegi ei tohi viga saada. Framptonid magavad mitu tuba edasi ja ei tohiks midagi kuulda, aga te teate, mida teha, kui keegi peaks teile peale sattuma.“ Selle juhtnööri kordamiseks poleks küll pidanud põhjust olema, kuid ta tegi seda alati. Mehe kreedo kohaselt ei olnud seni erilist õnnetust sündinud, kuni keegi viga ei saanud. Ühelegi ta ohvrile poleks tohtinud mõne oma aarde kaotamisest suuremat kahju tekkida. Tegelikult olid asjalood sellised, et ehkki mees küll teadis, et teised löid asjas kaasa peamiselt raha pärast ja eeldasid oma osaluse eest ettevõtmises kopsakat tasu, kannustasid teda ennast ennekõike erutus, risk, asja õnnestumisega kaasnev põnevus.

Mehed läksid laiali ning Crowson ja Morris lipsasid katusekorterist eraväljapääsu kaudu märkamatult minema. Üksi jäädes kõrvaldas Roddy hoolikalt kõik märgid nende sealviibimisest ja küünitask seejärel käe telefonitoru järele. Öhtu oli alles noor ja Pepita ootas ta kõnet.

ESIMENE PEATÜKK

„See nädal on küll üks igavamaid ajaloos,“ porises Mandy Parfitt, Gloucesteri politseijaoskonna kriminalist. „Ja tänase päeva tööd on lihtsalt nürid,“ jätkas ta raportite patakat lehitsedes. „Ärandatud auto leiti mahajäetuna, ebaõnnestunud sissemurdmine, kus midagi ei varastatud, aiakuurist pihta pandud muruniiduk. Sukey, kuidas sinu omad on?“

Susan Reynolds, keda kõik kutsusid Sukeyks, välja arvatud ta eksabikaasa Paul, kes keeldus hüüdnime kasutamast väitega, et see kõlab lapsikult, ulatas töökaaslasele teekruusi ja võttis kõrval asuva kirjutuslaua taga istet, et oma hommikused tööülesanded üle vaadata. „Ei midagi pööraselt põnevat,“ nentis ta ohkega. „Ramseni linnaosas murti öö jooksul sisse kolme autosse, ühest varastati raadio ja sülearvuti, teisest nahktagi, kolmandal löödi aken sisse, kuid midagi ei varastatud. Ilmselt sattus keegi varastele peale. Tundub olevat mõne Hodsoni töö,“ lisas ta. „Kes neist parasjagu kinni istuvad?“ Hodsoni klanni arvukad liikmed tekitasid ühtviisi peavalu ja olid tüütult tuttavad nii politseinikele kui kohtunikele.

„Esimese hooga ei oskagi öelda,“ tunnistas Mandy õlgu kehitades. „Huvitav, kas sel pealesattujal avanes võimalus tegutsejat korralikult näha ka.“

„Kui ka avanes, siis vaevalt ta sellest meile rääkima hakkab. Hodsonid ei suhtu naabritesse, kes neile näpuga näitavad, eriti heatahtlikult. Mõnikord,“ lisas Sukey ohates ja teekruusi kätte

võttes, „tekib mul küsimus, miks me selliste asjadega üldse ennast vaevame.“

„See on nüüd küll üpris negatiivne suhtumine,“ tähendas kellegi hääl. Kaks kriminalisti tõstsid pilgu, nähes sisenemas seersant George Barnesi. „Kas ma hooman sel päikeselisel kevadhommikul oma osakonnas morni meeleolu?“

„Mitte morni, lihtsalt tänapäevaste kurikaelte allakäik tekitab musta masendust,“ selgitas Sukey. „Meil pole nädalaid ühtki tõeliselt põnevat juhtumit olnud.“

„Nii, ja mis siis teile passiks? Mõni käest ära läinud sisse-murdmine, relvastatud rööv või koguni kena mahlakas mõrvalugu, nagu too „surnu saunas“ juhtum oli?“

„Võeh, ei, palun mitte midagi sellist,“ tähendas Sukey end judistades. Ehkki tema polnud küll otseselt laipa leidnud, oli tema osaks langenud sõrmejälgede võtmine, ja see kogemus ei olnud meeldivate killast. Samas võis ta rahulolevalt öelda, et ta oli samal ajal avastanud surnukeha juurest olulise asitõendi.

„Aga kuidas oleks suurejoonelise rööviga mõnes uhkes härrastemajas?“ pakkus Mandy. „Kunstiteoste varastamisega tegelev rahvusvaheline jõuk, ja just meie leiame kelmide tabamiseni viivad asitõendid ja teenime sel moel välja aarete omaniku igavese tänu?“

„Ja priske leiutasu, mis aitaks meil luksuse rüppe puhkusele suunduda,“ lisas Sukey taas kord ohates.

„Noh, unistage aga, vahepeal tuleb teil paraku leppida sellega, mida kohalikel kaakidel pakkuda on,“ mugistas George naerda. „Rünnakule, väed.“

„Olgu, seersant.“ Sukey, kelle tuju oli loba ajades pisut paranenud, pani tühja kruusi kriibitud kirjutuslauale, küünitab käe märkmiku järele ja asus oma päeva kavandama. Lõppeks oli ikkagi reede, ta saab kella neljaks asjadega ühele poole ja nädalavahetus viipas kutsuvalt. Ta poeg Fergus pidi selle veetma oma isa juures ja inspektor Jim Castle oli samuti vaba – muidugi juhul, kui mõni

tõsisem vahejuhtum nende plaane ära ei riku. Põnevus, vähemalt kuritegelikku laadi, polnud ju elus kõige olulisem.

Ta otsustas alustada Ramseni linnaosas, kust oli teada antud kolmest korrarikumisest. Kunagi oli seda kanti peetud tõeliseks pommiauguks, kus võimutsesid narkoärikad, nende kunded ja vandaalid, kellest paljud kuulusid suurde, kardetud ja jälestatud perekonda, mille täiskasvanud meesliikmed polnud elu jooksul päevagi ausat tööd teinud ja kuhu kuuluvad vägivaldse loomu ja ropu suuga naised, lapsed ja tigidad penid naabrite elu põrguks tegid. Kättemaksuga ähvardamine oli üsna pikalt igasuguse vastuhaku välistanud, kuni üks teatav vandalismiakt, mille tagajärjel sai raskelt vigastada laps, kohalike elanike kannatuse viimaks katkestas. Nad otsustasid politsei kaasabil ahistajatele vastu hakata, asutasid naabrivalvekomitee ja panid kokku toimiku aset leidnud vahejuhtumitest, mille tulemusel kurikaelad viimaks sotsiaalkorteritest välja tõsteti. Piisas mõnest nädalast ja kogu kant sai täiesti uue hingamise: lõhutud tarad lapiti ära, eesõued tehti korda ja laudadega kinni löödud aknad parandati. Kuritegevus langes järsult, kuid pääsu polnud ka tõrvatilgast meepurgis: Hodsonid, järjekordne suur ja ühiskonnavaenulik klann. Suuremal osal selle liikmetest oli kuriteoregister ja nendega toimetulek ühtlasi oluliselt raskem. Ükski neist ei elanud tegelikult selles kandiski, nende elupaikadeks olid erinevad linnajaod. Klanni vanemad liikmed teenisid elatist erinevatel viisidel, seaduslikke oli nende seas vähe, ja nooremad sisustasid aega poevarguste, autodesse sissemurdmise ja neist asjade varastamisega. Või kui nad olid selleks vajalikud juhtimisoskused omandanud, ärandatud autodega lõbusõitu tehes. Ramseni asukatel oli õnnestunud nad mitmel korral vahele võtta ja nad olid viimasel ajal Hodsoni-vabu kuid nautinud.

„Küllap me muutusimegi pisut liiga lohakaks,“ tunnistas selle auto omanik, mida Sukey esimesena üle vaatama asus. „Enamasti

võtan raadio ööseks välja, aga seekord meenus see mulle alles siis, kui olin ukсед juba lukku pannud ...“

„Ja mõtlesite, et mis sest ühest ööst ikka,“ tundis Sukey uksekäepidemelt sõrmejälgi otsides mehele kaasa. „Seda tuleb nii sageli ette.“

„Ja sülearvuti autosse jätmise eest tahaks endale lihtsalt võmmu kuklasse anda,“ jätkas ohver. „See oli pagasiruumis, silma alt ära, kuid nad leidsid selle siiski üles. Kuidas tundub, kas on mingi võimalus neid tabada?“

„Pole välistatud, kui ükski neist sõrmejälgedest juhtub meie registris olema ja kui meil õnnestub varastatud esemed need autosse jätnud inimestega kokku viia.“ Sukey sai üsna mitu sõrmejälge ja asus tegutsema auto sisemuse kallal.

„Noh, ma siis rohkem ei sega teid.“ Mees, olles mõned minutid toimuvat pealt vaadanud, käed taskus, pöördus minekule ja astus uksest sisse.

Teisel aadressil ühtki autot silma ei hakanud ja Sukey koputuse peale ukse avanud naine andis napilt teada, et ta abikaasa pidi tööle minema ja kriminalist oleks pidanud auto ülevaatuse osas aja kokku leppima. „Hakka või arvama, et nad osutavad meile sellega suure teene, kui lubavad meil proovida välja selgitada, kes nende kuradima autosse sisse murdis,“ porises Sukey telefoni teel asjast aru andes. „Ma jätsin prouale meie telefoninumbri ja soovitasin ta abikaasal meiega ühendust võtta, kui ta tahab, et me asjaga edasi tegeleksime.“

„Oleme täna pisut tõrksas tujus, mis?“ Valves olev politseinik seevastu oli ilmselgelt tõgavas meeleolus. „Ära unusta, mida meile avalike suhete kohta on räägitud.“

„On teatud ühiskonnaliikmeid, kes pole mingeid suhteid ära teeninud,“ andis Sukey vastu. „Ma võtan nüüd kolmanda sisse-murdmise ette.“

„Olgu. Hoiame meid siis kursis.“

Kolmanda möödunud ööl kaakide sihtmärgiks olnud auto omanik oli jässaka kehaehituse ja liivakarva juustega noriva käitumisega neljakümnendates kodanik. Ta näojooned meenutasid Sukeyle mopsi. „Läks teil aga aega,“ tähendas mees talle näidatud töötõendit pörnitsedes. „Ma pean poole tunni pärast tööl olema.“

„Vabandust, härra Blaine. Meil oli sellesse piirkonda päris mitu väljakutset,“ selgitas Sukey, kuid mehe morn ilme muutus sellest üksnes süngemaks.

„Nii mulle öeldi jah,“ mörises mees. „Kui teie teeksite seda, mille eest teile palka makstakse, tuleks niisuguseid asju palju harvemini ette.“

„Politsei ei jõua korraga iga pool olla.“ Sukeyl õnnestus lõhutada akent silmitsedes rahulikuks jääda.

„Ja mida siis inimesed tegema peavad, öö otsa passima? Mulle räägiti, et see on vaikne ja rahulik kant ...“

„See on palju rahulikum, kui oli enne naabrivalve tekkimist, aga karta on, et tänapäeval pole ühtki kohta, kus kuritegusid kunagi toime ei panda.“ Sukey kõndis ümber auto, otsides muid jälgi kahjustustest. „Paistab sedamoodi, et teie autosse kurikaelad ei pääsenud. Ma saan aru, et te sattusite neile peale?“

„Ma juba ütlesin seda. Kas te seal politseis üldse omavahel ei räägi? Ma olin juhtumisi ärkvel, kuulsin hääli ja tõusin, et uurida, milles asi. Neid oli kaks, ühel tellis käes, niisiis tegin akna lahti ja käskisin neil minema tõmmata ... mida nad ka tegid, jõudes enne plehkupanekut akna tellisega sisse lüüa. Kuradi häbematud lontrused, üks isegi vaatas aknasse ja näitas mulle keskmist sõrme.“

Sukey kummardus naeratuse varjamiseks oma töövahendite kohvri kohale. Ta oli juba järeldusele jõudnud, et mingeid kasutus-kõlblikke tööendeid ta ei leia, kuid otsustas, et ei anna niigi tõredas tujus ohvrile põhjust kurta, et ta ei tee oma tööd korralikult. Ta asus auto ukselingi ümbrust sõrmejäljepulbriga katma.

„Te üksnes raiskate siin oma aega,“ teatas mees talle. „Nad ei puudutanud auto juures midagi. Enda meelest tegin ma selle siin ütlushi võtmas käinud mundris jõmpsikale selgeks.“

„Ma ei ole kõnealuse politseinikuga isiklikult vestelnud,“ surus Sukey läbi hammaste. „Kas ma sain õigesti aru, et teil õnnestus neid selgelt näha, võib-olla lausa kirjelduse andmiseks piisavalt täpselt?“ Blaine ohkas liialdatult. „Paistab sedamoodi, et ma pean jälle otsast pihta hakkama. Ühel oli sassis juuksepahmakas nagu mingil kuradi koopaelanikul ja teisel kiilaks aetud pea, mida ehtis koidest näritud linnupesa. Mõlemad olid pikad ja kiitsakad – teie semu jaoks kõlas see tuttavlikult. Ta küsis mu käest, kas ma oleksin valmis neid vajadusel tuvastama tulema, ja mina vastasin, et teen seda suurima heameelega.“

„See oleks imetore.“ Sukey pakkis asjad kokku ja ajas end sirgu. Kõlas üsna Hodsoni klanni nooremate esindajate moodi ja ta küsis endalt mõttes, kas Blaine oleks nende hirmutamiskommetest teades nii abivalmis. „Ma olen üsna kindel, et tean, kellele konstaabel vihjas,“ ütles ta, „ja kui te olete valmis tunnistusi andma ...“

„Iga kell. See taat seal,“ Blaine osutas peaga kõrvalmaja suunas, „soovitas mul suu pidada, kui ma ei taha, et järgmine tellis mu elutoa aknasse lendaks. Ütlesin talle, et mind juba paar mingit tolgust ei hirmuta.“ Mees viskas pea kuklasse, pigistas käed rusikasse ja võttis agressiivse hoiaku. „Kolm aastat järjest kuningliku merejalaväe keskkalu poksitšempion,“ ärples ta. „Pole kordagi ise lüüa saanud, lihtsalt teenistusaeg sai otsa.“

„Teie naabritel on küll kõvasti vedanud, et keegi teiesugune siin nüüd asjadel silma peal hoiab,“ ütles Sukey ja sai vastuseks naerata, mis oli vaid kröömike meeldivam mehe tavalisest ilmast. „Politsei võtab kindlasti teiega peagi ühendust.“

„Mulle sobib. Ma saan aru, et võin nüüd autot kasutada?“

„Ikka.“

Blaine tegi kannapöörde ja suundus tagasi majja. „Noh, tänu sõnu oligi ilmselt palju oodata,“ pomises Sukey sarkastiliselt ja läks oma auto juurde. Ta pidi just telefoni teel olukorrast ette kandma, kui tema raadiosaatjale tuli kutsung. „Sukey, su haldjast ristiema on kõvasti sehkendanud,“ andis George Barnes talle teada. „Sissemurdmine Stroudi lähistel. Busselli härrastemaja. Varastatud on väärtuslikke antiikesemeid ja üks töötaja vajab arstiabi. Mundris mehed on juba kohal, väljakutse said kriminalistid ja kiirabi. Mandy on sinnapoole teel ja ma tahan, et sa temaga liituksid. See on suur juhtum, niisiis vaadake, et midagi kahe silma vahele ei jääks.“

„Selge, seersant.“ Sukey tundis, kuidas ta kehas hakkas eesootavale mõeldes pulbitsema adrenaliin. „Olen poole tunni pärast kohal.“